

— "Ω! δὲν γνωρίζομεθα σήμερον κατὰ πρῶτον, διότι τὸν ἵππευσαν καὶ χθές.

— Δι' αὐτὸ ἠθελήσατε νὰ τον ἵππεύσητε καὶ σήμερον;

— Ναί, εἶπεν ὁ κόμης.

— Συγγνώμην, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, ἐλέγετε, ὅτι μεταβαίνετε νὰ ἐτοιμάσητε τὴν θύραν δι' ἡμᾶς;

— Ὁ πρίγκηψ ἐπιθυμῆ νὰ θηρεύσῃ μίαν ἔλαφον.

— Ὑπάρχουσι πολλοὶ εἰς τὰ περὶ χώρα, ὧς μοι εἶπον.

— Πολλοί.

— Καὶ ποῖον μέρος ὑπάγετε ν' ἀνιχνεύσητε;

— Τὸ μέρος τοῦ Μεριδόρ.

— Ἄ! κάλλιστα, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὡχρῆσας ἀκουσίως.

— Θέλετε νὰ με συνοδεύσητε; ἠρώτησεν ὁ Μονσορώ.

— Ὅχι, μυριάκις σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ ὑπάγω νὰ κατακλιθῶ, διότι αἰσθάνομαι, ὅτι μὲ καταλαμβάνει ἕκ νέου πυρετός.

— Ὅριστε, ἀνέκραξεν ἡχηρὰ τις φωνὴ ἕκ τῆς θύρας τοῦ ἵπποστασίου, ὄριστε, πάλιν ὁ κύριος δὲ Βουσύ ἠγέρθη ἄνευ τῆς ἀδείας μου.

— Ὁ Ὄδουϊνος, εἶπεν ὁ Βουσύ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μ' ἐπιπλήξει. Ὑγειαινοῖτε, κόμη. Σὰς συνιστῶ τὸν Ρολάνδον.

— Ἔστὲ ἡσυχος.

Ὁ Βουσύ ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ Μονσορώ ἵππευσεν.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ Ὄδουϊνος· εἴσθε τόσο ὠχρός, ὥστε καὶ ἐγὼ σχεδὸν πιστεύω, ὅτι ἀσθενεῖτε.

— Ἡξυεῖς ποῦ ὑπάγει; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὅχι.

— Εἰς τὸ Μεριδόρ.

— Λοιπὸν, τί; ἐπιστεύετε, ὅτι θ' ἀντιπαρήρητο;

— Θεέ μου! τί θὰ συμβῆ, μετὰ τὰ συμβάντα τῆς χθές;

— Ἡ δέσποινα δὲ Μονσορώ θ' ἀρνηθῆ.

— Ἄλλ' αὐτὸς εἶδε.

— Ἐκείνη θὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἦτο ζαλισμένος.

— Ἡ Ἀρτεμις δὲν θὰ ἔχει τὴν δύναμιν.

— Ὄ! κύριε δὲ Βουσύ, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ γινώσκῃτε κάλλιον τὰς γυναῖκας;

— Ῥεμῆ, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν κάκιστα.

— Τὸ πιστεύω. Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Ῥεμῆ, προκαίθάνομαι, ὅτι αὐτὸς ὁ δῆμιος θὰ πράξῃ τραγικὴν τινα σκηνὴν εἰς τὸ Μεριδόρ. Ὄφειλον νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν του νὰ τον συνοδεύσω.

— Πρὸς τί;

— Ὅπως ὑποστηρίζω τὴν Ἀρτέμιδα.

— Ἡ δέσποινα Ἀρτεμις δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν μόνη, σὰς τὸ εἶπον καὶ το ἐπαναλαμβάνω, ἐπειδὴ δ' ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν ὁμοίως δι' ἡμᾶς αὐτούς, ἔλθετε, σὰς παρακαλῶ. Ἄλλως, δὲν πρέπει νὰ σὰς ἴδωσι. Διατί ἐξήλθετε, παρὰ τὴν παραγγελίαν μου;

— Ἡμῶν ἀνήσυχος, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῶ.

Ὁ Ῥεμῆ ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἔλαβε τὸν Βουσύ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν του, τῆς ὁποίας, ἔκλεισε τὰς θύρας, ἠνάγκασε δ' αὐτὸν νὰ φάγῃ, ἐνῶ ὁ Μονσορώ ἐξήρχετο τῆς Ἀγγέρος, διὰ τῆς αὐτῆς πύλης, δι' ἧς εἶχεν ἐξέλθει τὴν προτεραίαν.

Ὁ κόμης ἠθελήσεν νὰ πεισθῇ, ἐὰν ὁ Ρολάνδος, κατὰ τυχὴν ἢ συνήθειαν, εἶχεν ὠδηγήσει αὐτὸν πρὸ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου τοῦ Μεριδόρ, ἐπομένως ἀφῆκεν αὐτὸν ἐλεύθερον.

Ὁ ἵππος, παρακολουθήσας τὴν τῆς προτεραίας διεύθυνσιν, μετέβη εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ τοίχου.

Ὁ κόμης ἀφίππευσεν, ὅπως δὲ μὴ τῷ συμβῆ αὐθις νὰ ἐπιστρέψῃ πεζός, διεπέρασε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου εἰς τὸν βραχιονά του καὶ ἀνερριχθῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Τὰ πάντα ὅμως, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κήπου, ἦσαν ἔρημα.

Ὁ κόμης ἔκρινεν, ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐνεδρεύῃ κατὰ προειδοποιημένων προσώπων, ἐπομένως, κατελθὼν, ἵππευσεν ἐκ νέου καί, μετὰ ἕν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀφίκετο πρὸ τῆς κιγκλιωτῆς θύρας τοῦ Μεριδόρ.

Ὁ βαρόνος ἠσχολεῖτο νὰ μαστιγῶν τὸς κύνας του, ὅπως τηρῆ αὐτοὺς ἀγρόπνους, ὅτε ὁ κόμης διήλθε τὴν αἰωρητὴν γέφυραν.

Εἶδε τὸν γαμβρόν του καὶ προήλθεν ἀξιοπρεπῶς εἰς προὐπάντησίν του.

Ἡ Ἀρτεμις, καθημένη ὑπὸ ἀρίστην συγκομορέαν, ἀνεγίνωσκε τὰ ποιήματα τοῦ Μαρτό, ἐνῶ ἡ πιστὴ ἀκόλουθός τῆς Γερτρούδη ἐκέντα πλησίον αὐτῆς.

Ὁ κόμης, ἀφοῦ ἐχαίρησεν τὸν βαρόνον, εἶδε τὰς δύο γυναῖκας, ἀφίππευσεν καὶ προὐχώρησεν πρὸς αὐτάς.

Ἡ Ἀρτεμις, ἐγερεῖσά, πρόβη τρία βήματα καὶ ὑπεκλίθη βαθέως ἐνώπιον τοῦ κόμητος.

— Ὅποια γαλήνη ἢ ὁποία ἀπιστία! ἐψιθύρουν ὁ κόμης· πῶς θὰ ἐγείρω τρικυμίας εἰς αὐτὰ τὰ ἀκίνητα ὕδατα!

Ἔπειτα συνέχεια.

Δμλ.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

[Δημῶδες Σβεκικὸν διήγημα].

Ἦτο ποτὲ καλὸς τις ἄνθρωπος ὀνόματι Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἔζη εἰς μεμονωμένον τι κτήμα, ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου πολὺ μακρὰν κειμένου, διὸ τὸν ἀπεκάλουσαν ὁ Γεώργης ἀπ' τὸ λόφος.

Ὁ Γεώργιος εἶχε σύζυγον ἐξαίρετον, ὅπερ συμβαίνει κάποτε, ἤξευρε δὲ νὰ ἐκτιμᾷ τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον, τὴν γυναῖκά του, ὅπερ σπανιώτερον συμβαίνει. Οὕτως οἱ δύο σύζυγοι εἰρηνικῶς ἔζων εὐχарιστημένοι καὶ μακάριοι, χωρὶς ποτε νὰ ταραχθῶσιν οὔτε ὑπὸ τῶν ἐτῶν οὔτε ὑπὸ τοῦ συμπεροντος. Ὅ,τι ἔκαμνεν ὁ Γεώργιος εἶχε προῖδει καὶ ἐπιθυμῆσει ἢ σύζυγός του· ἦγ-

γίζετι, ἐπέφερε μεταβολὴν τινα ἐν τῇ οἰκίᾳ, αὕτη τὸν ἡυχάρισται ὅτι προέλαβεν ἕνα τῶν πόθων τῆς.

Πλὴν τούτου πολὺ καλῶς διήρχοντο τὰς ἡμέρας τῶν τὸ κτήμα ἦτο ἰδικόν των, εἶχον ἕκατὸν σκουδα εἰς τὸ συρτάριον τῆς ἱματιοθήκης των, καὶ δύο μεγάλας καὶ εὐτραφεῖς ἀγελάδας εἰς τὸν σταῦλον. Οὐδενὸς ἐστεροῦντο, θὰ ἐγήρασκον ἠρέμως ἄνευ δυσαρρεσκείων, ἄνευ στερησεων, χωρὶς ποτὲ νὰ λάβωσιν ἀνάγκην τοῦ οἴκτου ἢ τῆς φιλίας τῶν ἄλλων.

Ἐσπέραν τινα συνωμίλουν.

— Ἀκουσε, ἀγαπητέ μου, ἀκουσε μὲ ἀιδέα ὁποῦ μοῦ ἦλθε ἔς τὸν νοῦ· θάκανες καλὰ νὰ πῆγαινες ἔς τὴν ἀγορὰ νὰ πωλήσης μὲ ἀπὸ ταῖς ἀγελάδας μας... Ἡμεῖς εἴμεθα γέροι, καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν ἔχομε καὶ ὑποχρέωσι νὰ κοπιᾶζωμε διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐχομεν ἕκατὸν σκουδα εἰς τὸ συρτάρι, ἢ ἀγελάδα ποῦ μὰς μένει θὰ μὰς δώκῃ ἀρκετὸ γάλα διὰ μὰς· δὲν ἔχομε παιδιὰ... δὲν εἶναι καλύτερα νὰ ζήσωμε κ' ἐμεῖς ζωὴ ἀρχοντική;... Κάτι θὰ διορθώνης καὶ σύ, μὰ ἕνα ἐπιπλο, τίποτε ἄλλο, κ' ἐγὼ θὰ μπόρῶ νὰ στέκω περισσότερον καιροῦ σιμά σου μὲ τ' ἀδράκτι καὶ μὲ τὴ ρόκα μου.

Ὁ Γεώργιος, κατὰ τὸ σύνθηες, εὗρεν ὅτι ἡ σύζυγός του ὀρθότατα ἐσκέπτετο, καὶ τὴν ἐπομένην πρωῖαν ἀνεχώρησε μετὰ τῆς ἀγελάδος του πρὸς τὴν πόλιν. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐγίνετο ἀγορά, καὶ περιεφέρετο ἔνθεν κάκεῖσε, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ εὕρῃ ἀγοραστήν.

— Ἀδιὰφορο! ἐσκέφθη ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ἄλλο κακὸ νὰ μὴν πάθω!... Φέρω πάλιν τὸ ζῆ ἔς τὸ σταῦλό του, διότι χόρτο εἶναι ἀρκετὸ ἔς τὸ παχνί. Ἐγὼ ἔκαμα ἕναν καλὸ περίπατο καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος.

Καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν λόφον ἀγούσαν.

Μετ' οὐ πολὺ, ὅταν ἤρχισε νὰ κουράζηται ὀλίγον, ἀπήντησεν ἄνθρωπὸν τινα ὠδηγούντα ὠραῖον ἵππον μὲ τὸ ἐρίπιόν του.

— Πολὺ δρόμο ἔχω νὰ κάμω, ἐσκέφθη ὁ Γεώργιος, καὶ γλιγῶρα νυκτόνει· μὲ τὴν ἀγελάδα σήμερον δὲν φθάνω βέβαια, καὶ αὐριο πρέπει νὰ ξανάλθω. Νὰ ἕνα ἄλογο ὁποῦ γὰρ μὲ θάταν ἄλλη πρόνοια· θὰ γύριζα ἔς τὸ σπῆτί μου πρηφάνος καὶ ἂν κανέναν παλαιὸς ἀρχοντας. Καὶ ἡ γρηὰ Γεώργιανὰ μου θὰ ἐπέτα ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ὅταν ἔβλεπε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ ἐπιστρέφῃ μὲ θρίαμβο ὡς ἄλλος Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ!

Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, ἐσταμάτησε τὸν κύριον τοῦ ἵππου, καὶ συεφώνησε τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτοῦ μὲ τὴν ἀγελάδα.

Ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ ζῶου, ταχέως μετεμελήθη ὁ Γεώργιος ἐπὶ τῆ γενομένη ἀνταλλαγῆ. Οὗτος ἦτο γέρον καὶ ἡσυχος, ὁ δὲ ἵππος ἦτο νέος, ζωηρὸς καὶ σκυόφοβος· καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ἵππεὺς ἐξηκολούθει τὸν δρόμον αὐτοῦ πεζῆ μὲ τὸν χαλινὸν εἰς τὴν χεῖρα, σύρων ζῶον ἀνανάσσον τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνορθοῦν τὴν χαίτην ἀνά πάντα λίθον.

«Κακή αγορά έκαμα! έψιθύριζεν ο καλός άνθρωπος, οτε είδε διερχόμενον χωρικόν τινα με μίαν αίγα, τής όποιος οι μαστοί ήσαν πλήρεις γάλακτος, και ήτις μετά τοςάυτης χάριτος, μετά τοςάυτης ζωηρότητος επήδα, ώστε ευχαρίστησιν προύξενει ή θεά της.

— Ίδου τι μου χρειάζεται, ανέκραζεν ο Γεώργιος, ή γίδα εκείνη άξιζει έκαστό φορakis περισσότερο άπ' αυτό τό τρελλό άλογο.

Και άδιστακτως έδωκε τόν ίππον άντι τής αίγός.

Επί ήμισειαν ώραν τά πάντα έβαινον καλώς. Η μακρόκερως δεσποινίς, έσυρε τόν άγαθόν Γεώργιον όστις έγέλα επί ταις τρέλλαις αύτης. Άλλ' όταν τις παρέκαμψεν ήδη τό άκρωτήριο τής νεότητος γρήγορα άπαυδά επί τών κρημνών άναρριχώμενος, ο δε μεσόκοπος Γεώργιος, άπαντήσας ποιμένα τινά, ουδεμίαν έσχε δυσκολίαν, ν' ανταλλάξη τήν αίγα με μίαν άμνάδα. «Γάλα θάχω άρκετό, και τό ζωο εκείνο δέν θά κουράξη πειά ούτ' έμε ούτε τή γυναϊκά μου».

Είχε δίκαιον ο Γεώργιος· αδύνατον ήτο να εύρεθη ζωον προότερον τής άμνάδος εκείνης. Δέν είχεν ιδιουτροπίας δέν εκορούσαστο, άνά πέν βήμα έστέκετο και άδιαλείπτως έβέλαζε. Μακράν τών συντρόφων της, ήθελε να επανέλθη έν μέσω αυτών, και όσφ έσυρε αυτήν ο Γεώργιος, τόσφ θρηνοδεστερους έβαλλε βελασμούς.

— Σ τό διάβολο κουτόζωο! ανέκραζεν ο Γεώργιος, αυτή, βρε μάτιχ μου, είναι πειό πεισματάρικη και κλαψιάρα άπό τή γυναϊκα του γείτονά μου του Δημήτρη. Ποιός θά με γλυτώση από τό καταραμένο αυτό ζωο; . . . Τό δίνω για ό,τι ό,τι . . .

— Έγώ τό παίρνω, κουμπάρε, άν θέλης· είπε χωρικός τις διερχόμενος, να, σου δίνω αυτή τή χήνα, ώμορφη και παχειά . . . που τί έχει να κάμη μ' αυτή τήν παλιοπροβάτα σου όπου σε λίγο θά ψοφήση.

— Άς είναι, πάρτη, είπεν ο Γεώργιος, καλήτερα με χήνα ζωντανή παρά με πρόβάτα ψοφία.

Και έλαβε τήν χήνα.

Πλήν και αυτή ήτο σύντροφος πέν άλλο ή εύρεστος. Άνήσυχος, διότι δέν ήσθάνετο έαυτήν έλευθεράν πλέον, υπερησπιζετο δια του ράμφους, τών ποδών και τών πτερύγων, ο δε Γεώργιος πολύ ταχέως άπηύδησεν εκ τής πάλης ταύτης.

— Είχε δίκηο ή γυναϊκά μου που ποτε δέν ήθελε 'ς τό σπήτι χήνες, είπεν ή χήνα είναι κακό και διστραμμένο ζώο.

Και εις τό πρώτον κτήμα εις ο άφίχθη άντήλλαξε τήν χήνα με ένα ωραϊον πετεινόν, πολύπτερον και λοφοφόρον.

Τώρα τέλος ήτο ευχαριστημένος· είναι αληθές ότι ο άλέκτωρ εκ διαλειμμάτων με βραγχνήν φωνήν, και βεβαίως μη τέρπουσαν τά ωτα, ήρχισεν άνθιστάμενος· αλλά δεδεμένος τούς πόδας και με τήν κερκλήν προς τά κάτω τειθείς, υπέκυψε τέλος εις τήν είμαρμένην του. Ο καλός ήμων άνθρωπος υπό τής πείνης μόνον ή-

νωχλείτο. Ο Γεώργιος, λίαν πρωί άναχωρήσας, νήστις και άνευ χρημάτων διετέλει τό έσπέρας. Πολλήν οδόν άκόμη είχε να διακύση, ήσθάνετο δε τούς πόδας αυτου τρέμοντας και τήν κοιλίαν του κενήν. Τι να πράξη; Έπρεπε να λάβη ήρωϊκήν άπόφασιν.

Εις τό πρώτον ξενοδοχείον επώλησε τόν άλέκτωρά του άνθ' ενός σκούδου, και τουτο έδαπάνησεν να φάγη. «Εις τό κάτω τής γραφής, έσκέρθη, τί θά μου έχρησίμευε ένας πετεινός, άν έσοφούσα τής πείνας;

Πλησιάζων εις τό κτήμα του, ο κύριος του λόφου έσκέπετο τά του παραδόξου ταξειδίου του.

Πριν ή εισέλθη εις τήν οικίαν του έσταμάτησε παρά τω γείτονη Πέτρω Ψαρογέννη, ως τόν ώνόμαζον εις τό χωρίον.

— Κ' έτσι, κουμπάρε, είπεν ο Ψαρογέννης, εκαμες καλαις δουλειαις 'ς τή χώρα;

— Έτσι κ' έτσι, κουμπάρε μου, απεκριθη ο Γεώργιος, δέν 'μπορώ βέβαια να 'πώ πως ήμουν ευτυχισμένος, αλλά ούτε και να παραπονεθώ.

Και άφηγήθη εις αυτον όσα τω συνέβησαν.

— Ακμπραις δουλειαις εκαμες, γείτονά μου! είπεν ο Πέτρος. Και βέβαια ή γυναϊκά σου θά σε δεχθη με χαρά . . . Τι να σου 'πώ, ο Θεός να σε βοηθήση γιατί και δέκα σκούδα να μώδινες δέν θάβηλα ναμαι 'ς τή θέσι σου.

— Μά! . . ., είπεν ο Γεώργιος, και μη χειρότερα, λέει ο λόγος . . . Τώρα τουλάχιστον είμαι ήσυχος. Είτε δίκηο έχω είτε άδικο, ή γυναϊκά μου θά παραδεχθη ό,τι εκαμα για καλά γεναμένο.

— Γείτονά μου, σ' άκούω και θαυμάζω· αλλά με όλο τό σέβας που σάχω δέν πιστεύω τίποτε άφ' όσα μου λές.

— Στοιχηματιζομε ότι έχω δίκηο, είπεν ο Γεώργιος. Έκαστό σκούδα έχω 'ς τό κομό μου . . . είκοσι βάζω στοιχημα. Βάλε άλλα τόσα.

— Μάλιστα· δέχομαι.

Οι δύο φίλοι εισήλθον εις τήν οικίαν του Γεωργίου. Ο Πέτρος έμεινεν όπισθεν τής θύρας του δωματίου εν' άκροασθη τόν διάλογον τών συζύγων.

— Καλή σπέρα, γρηά μου, είπεν ο Γεώργιος.

— Καλή σου σπέρα, απεκριθη ή καλή γυνή. Έσύ 'σαι, γέρω μου! Δόξα ναχη ο Θεός! Πώς τά 'περασες, καλέ μου;

— Ούτε καλά ούτε κακά. Έπήγα 'ς τή χώρα μα δέν εύρηκα κανένα ν' αγοράση τή γελάδα, έτσι λοιπόν κ' έγώ τήν εκαμα άλλαξια κ' επήρα ένα άλογο.

— Ένα άλογο; Καλά εκαμες, σ' ευχαριστώ μάλιστα, θα πηγαίνωμε κ' έμεις 'ς τήν εκκλησιά με τό άμάξι, όπως πέν τόσοι κι' άλλοι· που μας κυττάζουν άπ' τά 'νύχι ως τήν κορφή, και δέν είναι δά και καλλίτεροί μας. Που είναι το τ' άλογο; Πρέπει να τό βάλωμε 'ς τό σταύλο.

— Δέν τώφερα, γιατί 'ς τό δρόμο τό 'μετάνοιωσα· τώδωσα λοιπόν κ' επήρα με χ' γίδα.

— Ώραϊα! Είσαι έξυπνότατος άνθρωπος! Και με τήν αλήθεια τί θά τώκανα τ' άλογο; Όλοι θα μας έδειχναν με τό δάχτυλο, και θάλεγαν· «Για δέ τους τούς τρελόγερους; ήσαν φτωχοί και τώρα μας κύνουν τούς μεγάλους». Μα με τή γίδα θάχω γάλα, τυρί, χωρίς να λογαριάσω και τα κατσικια.

— Δέν έφερα ούτε τή γίδα, τήν έδωκα κ' επήρα με πρόβάτα.

— Έκατάλαβα, για με θα τώκαμες. Είμαι τώρα σε ήλικία να τρέχω άπάνω κάτω 'ξοπίσω από με γίδα; ή πρόβάτα, ναί, είναι ήσυχη, θα μας δίνη μαλλι, γάλα . . . Έλα βάλτην 'ς τή μάνδρα.

— Ούτε τήν πρόβάτα έφερα, τήν εκανα άλλαξια με με χήνα.

— Ευχαριστώ, ευχαριστώ μεσ' από τήν καρδιά μου. Και δέν μου λές, τί θα τήν εκανα γώ τήν πρόβάτα; Ούτε άνέμη έχω ούτε άργαλειό! Κ' έπειτα κουράζομαι να φαινώ . . . και δέν τελειώνει κανεις ποτέ, ράφτε, 'ξήλωνε δουλειά να μη σου λείπη. Καλήτερα είναι ν' αγοράζωμε έτοιμα τά φορέματα· τί να σου 'πώ, με χήνα πολύ τήν απευθούσα. Μου χρειάζότου τά πτερά της, να κάμω ένα φτερό για τή σκόνη· κ' έπειτα από πολύν καιρό, ήθελα να φάγω με παχειά χήνα ψητή.

— Δέν έφερα ούτε τή χήνα, 'ς τό δρόμο τήν έδωκα κ' επήρα ένα πετεινό.

— Πάντα μου έλεγα πως είσαι έξυπνότερός μου . . . Ένα πετεινό! Για και χαρά σου! Είμαι καλήτερος από ένα ωρολόγι, όπου είσαι υποχρεωμένος να τό κουρδίξης κάθε τότο. Ο πετεινός λαλει κάθε αυγή 'ς ταις τέσσαρες και μας ειδοποιει ότι είναι ώρα να δοξάσουμε τόν Θεό και ν' αρχίσουμε τή δουλειά μας. Τι θα τήν κάναμε τή χήνα; Έγώ δέν 'ξέρω να μαγειρεύω, και όσφ για τά πτερά της, δέν με γνοιάζει, οικονομούμαι άλληώς . . . Έλα γλίγωρα βάλ' τόν πετεινό εις τόν όρνιθώνα.

— Δέν έφερα ούτε τόν πετεινό. Τό δειλινό μ' επιασε πείνα και αναγκάσθηκα να τόν πωλήσω για ένα σκούδο.

— Δόξα σοι ο Θεός όπου σ' εφώτισε να κάμης έτσι . . . Ο,τι κάμης, αγαπητέ μου Γιώργη, είναι καλά γεναμένο και σύμφωνα με τή γνώμη μου! Έμεις δέν είμεθα οι οικουρατοι; Δέν 'μπορούμε να κάμουμε ό,τι θέλουμε χωρίς να δώσουμε λογαριασμό κανένος; Τι μας χρειάζεται ο πετεινός; Δέν 'μπορούμε να καθήσουμε 'ς τό κρεβάτι όσφ θέλουμε; Έγύρισες καλά και έγώ είμαι ευτυχισμένη . . . Άλλη ανάγκη δέν έχω παρά να σε βλέπω γερόν και να σ' έχω σιμά μου.

Τότε ο Γεώργιος ήνοιξε τήν θύραν.

— Τι λές λοιπόν, γείτονά μου Πέτρε; Κόπιασε να φέρης· ά είκοσι σκούδα.

Και ένηγαλίσθη τήν σύζυγον, και ήσπασθη αυτήν επί τών παρειών μετά μείζονος διαχύσεως ή έν αυτη είκοσι μόνον άνοιξεις ήρθημε.

Έν Ζακύνθο.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.